

[Erlendsson]

den nuværende udvikling vil medføre. Ingen anden nation inden for EF er i tilsvarende grad afhængig af fiskeriet. Sympatien med Danmarks ulykkelige situation i de andre EF-lande vil derfor ikke være tilstrækkelig stor til at sætte kraft bag en hurtig fremme af en domstolsafgørelse, hvis det overlades til Kommissionen at anlægge sag.

Ifølge den såkaldte Haag-erklæring fra 1976, som Danmarks daværende udenrigsminister tilsluttede sig, kan medlemslandene indføre nationale fiskeriforanstaltninger på områder, hvor der ikke er aftalt fællesskabsordninger, hvis sådanne foranstaltninger opfylder visse krav, bl. a. om at være videnskabeligt underbyggede, hastende og ikke-diskriminerende. Udvidelsen af sperlingkasen opfylder ingen af disse krav.

Den danske regering skal ikke alene tage udgangspunkt i denne erklæring, men lige så vel i tiltrædelsestraktatens artikel 102 for én gang for alle at gøre det klart, at dansk fiskerierhvervs opretholdelse som det største inden for EF-landene og som det, der blandt disse har langt den største erhvervsøkonomiske nationale betydning, er af vital betydning for Danmark og ikke derfor kan tilsidesættes.

Jeg skal derfor på fremskridtspartiets vegne tillade mig at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget pålægger regeringen omgående at indklage Storbritannien for EF-domstolen i anledning af Englands overgreb mod det danske fiskerierhverv.

Tinget går derefter over til næste punkt på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor).

Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Niels Helveg Petersen (RV):

I hr. Erhard Jakobsens underholdende causeri fik vi jo at vide, at det ikke var hr. Grünbaum og ikke hr. Risgaard Knudsen, og det var ikke LO eller socialdemokratiets kongresser eller sådan noget, der var nogen fare for dansk demokrati og dansk folkestyre. Den virkelige fare lå et andet sted, nemlig i

Danmarks Radio, og det var jo da en interessant nyhed.

For mit indre blik passerede så revy de mennesker, der har det daglige ansvar for, hvad vi bliver præsenteret for især i TV. Og dér så jeg for mit indre blik hr. Schmaltz Jørgensen, hr. Morten Rubin, hr. Bischoff, hr. Bjørn Elmquist, hr. Stuckert – for nu at tage nogle af de mest røde af disse med en kendt tilknytning til partiet venstre – og jeg så også for mit indre blik hr. Schleimann, som jo er kendt som en farlig kommunist i forklædning, og hr. Hans Jørgen Jensen.

Men selvfølgelig er alle disse kun herrens tjenere, og dem kan vi jo ikke rette skytset imod, de er ikke de skyldige. Nej, den virkelige edderkop i en subversiv bevægelse for at omstøde det danske demokrati er hr. Laurits Bindsløv. Jeg har selv haft svært ved at se hr. Bindsløv i den rolle, og i virkeligheden skal vi nok sigte lidt højere. Hvem planlagde alt dette? Ingen mindre end Hendes Majestæt Dronningens hofchef, hr. Sølvhøj, hvis politik jo nu for alvor er ved at slå igennem. Hr. Kleener nævner jeg kun en passant.

Jeg vil sige til hr. Erhard Jakobsen, at en sådan fremstilling af problemerne for dansk demokrati altså ikke i virkeligheden er særlig morsom, men dybt sørgelig. Det sørgelige ved det er ikke, at radio og fjernsyn har slagside i den ene og den anden partipolitiske henseende, men at den overhovedet har slagside, at der i det hele taget er sådan en tendens – og en stærk tendens – til, at personalepolitikken i Danmarks Radio præges af partipolitiske udmønstelser. Ikke at der herfra kommer nogen omstyrrende virksomhed; det er snarere det andet problem, der burde interessere og forurolige. Det kunne man bl. a. tackle ved at lave radioordninger, der gav mulighed for en mindre partipolitisering af Danmarks Radio.

Fra starten af denne folketingssamling er den radikale folketingsgruppe ikke repræsenteret i folketingets udvalg, som vi har været det tidligere ved valgforbund med socialdemokratiet. Socialdemokratiet har ikke ønsket at forny valgforbundet, men har valgt i stedet at indgå et valgforbund med venstre, med hr. Steenholdt og med erhvervspartiet – efter sigende og efter presserygter, men dog ubekræftede, på en sådan måde, at man har forpligtet sig til at bekoste erhvervspartiets rejser til og fra.